

SEX=БАЛЯСЫ

БУФЕРНАЯ ЗОНА

Лета — гарачая пара для аўтара рубрыкі. Прычым не столькі ў сэнсе надвор'я — найперш, навіны эратычнага фронту з-за спёкі нагадваюць баявыя зводкі. Гэта ў халодны час года — «на Заходнім фронце без перамен, на асобных участках баі мясцовага значэння», іншымі словамі, ты яшчэ паспрабуй адшукай што цікавае ў якасці тэмы для нататак. Калі ж павышаецца тэмпература паветра, толькі паспявай адсочваць навіны з таго самага фронту, бо ўступае ў дзеянне «артылерыя галоўнага калібру», вакол суцэльныя «прырывы» і «контратакі». Пра каго гаворка? Вядома ж, пра прыгожую палову чалавецтва, якая становіцца ў гэты час галоўным ньюсмэйкерам сезона, прычым ва ўсім свеце. Лета — гэта магчымасць для жанчын зноў гучна нагадаць пра сябе, а калі спатрэбіцца, дык і пракласці грудзямі дарогу свайму меркаванню і светабачанню. Часта — у прамым сэнсе... («Патрапіла ў няёмкую сітуацыю? Не ведаеш, што рабіць? Пакажы грудзі, няхай іншыя не будуць ведаць, што рабіць!»)

Хваля такіх «паказаў» на радасць мужчынам пракацілася па многіх краінах з надыходам сапраўднага цяпла. («Пайшоў куды вочы глядзяць... І ўпёрся ў жаночыя грудзі»). Спачатку ў ЗША запусцілі сеткавы пратэст супраць бюстгальтараў пасля таго, як старшакласніцу адчытала кіраўніцтва школы з-за адсутнасці пад адзеннем гэтага прадмета гардэробу. Дырэктар навукальнай установы палічыў, што хаця гэта і не парушае правілаў, але дзяўчына «стварыла праблему» і «выглядала непрыстойна». Старшакласніца абуралася (маўляў, гэта мае цела, мой асабісты выбар, якая каму справа, калі я прыкрытая і апранутая, як таго патрабуюць нормы маралі) і стварыла сваю суполку ў сеціве. Яе падтрымалі і іншыя дзяўчаты, з'явіўшыся ў школе таксама без верхняй часткі дамскага гардэробу. А ў сацыяльных сетках пад дэвізам «Свабоду грудзям!» пачалі выкладваць свае фатаграфіі карыстальніцы з усяго свету, дэманструючы адсутнасць пад адзеннем станіка з каментарыямі кшталту «Бесталковая рэч, якая толькі перашкаджае». Праўда, самі ж дзяўчаты заўважалі, што гэта зручна для тых, у каго памер невялікі. («Люся з маркотай першага памеру».) А калі наадварот? («Дзяўчына з вельмі вялікімі грудзямі падчас бегу разбіла сабе нос».)

Пасля навіна ў тэму прыйшла са Швецыі. Тамтэйшыя ўлады дазволілі жанчынам знаходзіцца ў грамадскіх месцах... топлес. Нягледзячы на тое, што першапачаткова дакумент быў скіраваны на вырашэнне праблемы трансгендарнасці, цяпер ён успрымаецца як першы крок да легалізацыі нудызму. Згодна з апытаннем больш за 60 працэнтаў шведаў выступаюць за тое, каб жанчыны мелі такое права. Адзінае, у законе для абазначэння прадстаўніц прыгожай паловы чалавецтва ўжываецца фармулёўка «чалавек, які ўспрымаецца як жанчына»...

Сучасныя скульптары таксама аматары жаночай прыгажосці.

фота Надзея БУЖАНА

У сацыяльнай сетцы Instagram набірае папулярнасць група, якая ўжо мае 110 тысяч падпісчыкаў. У ёй дзяўчаты выкладваюць свае фатаграфіі падчас рыбалкі. Яны хваляцца сваім уловам, апранутыя толькі ў бікіні. А многія выкарыстоўваюць злоўленую рыбу замест верху купальніка, прыкрываючыся ёй кожная на свой капыл. Бывае, што здабыча меншая за грудзі ці, наадварот, такая вялікая і цяжкая, што дзяўчыне цяжка яе доўга трымаць перад сабой, а фатограф — відаць, у чаканні лепшага кадра — не спяшаецца рабіць здымак. Ды і каго цікавіць тая рыба? («Як лічыш, Вадзік, гэта фота можна на аватарку ставіць ці з-за чубка — не?» — «Можна, Люда. З такімі грудзямі пра чубок можаць не думаць».)

Ну, а як жа без шоу-бізнесу? Цягам лета на старонках газет мы пабачылі фатаграфіі практычна ўсіх расійскіх «зорак»-жанчын у самых неймаверных купальніках. Вой, толькі не кажыце, што яны хваліліся менавіта ім! (З ранейшага. «Толькі за апошні тыдзень на свабоду вырваліся грудзі экс-«ВІА Гры», Джанет Джэксан, бліскучай Ксюшы. Музычныя крытыкі ў разгубленасці: чым выклікана гэта масавае выпадзенне?».) На Маскоўскім міжнародным кінафестывалі позіркі прысутных зноў жа былі прыкаваныя да дэкальтэ «зорных» удзельніц. Кажуць, рэкорд увагі пабіла новая дзяўчына Фёдара Бандарчука, якая апранула чорны смокінг на голае цела. Злыя языкі сцвярджаюць, што так яна ратавалася ад спёкі... Не адстаюць і нашы суайчыннікі. Напрыклад, вядомы тэлеведучы выкладвае здымкі сваёй жонкі з замежнага адпачынку то ў мокрай маечцы, то топлес — праўда, са спіны... А ўвогуле дастаткова ў летнюю пару выйсці на вуліцу любога нашага горада ці мястэчка — вока цешыцца! («Якая прыгожая пара», — вымавіў Сяргей, бесцырымонна разглядаючы грудзі Марыны»). Дарэчы, тут нядаўна падаспелі вынікі даследавання, праведзенага амерыканскім навуковым часопісам з мэтай паляпшэння маркетынгу ў моднай і касметычнай індустрыі. Калі верыць ім, беларускі па памерах грудзей займаецца 39-е месца (за намі Расія). Усяго «ў рукі» навукоўцаў патрапілі 400 тысяч жанчын са 108 краін свету. Самы распаўсюджаны памер станіка ў Беларусі — В. А што, не самы дрэнны вынік, ёсць чым ганарыцца!

Закончыць хачу наступным. У нашым жыцці, на жаль, хапае негатыву. І, як мне падаецца, адной з магчымасцяў яго нейтралізаваць з'яўляюцца навіны з таго самага эратычнага фронту. А частка цела жанчын, якой мы прысвяцілі гэтыя нататкі, — найлепшыя «падушачкі» бяспекі супраць дрэннага настрою. Гэткая, калі хочаце, буферная зона...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Мы чужыя песні граем як свае»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Арцём: — Для таго, каб ствараць новы матэрыял, мне трэба акунуцца ў нейкую іншую стылістыку, пайграць песні іншых выканаўцаў, з якіх я чэрпаю новыя падыходы для напісання ўласных партый. Для новага матэрыялу патрэбныя новыя ідэі і іх новыя камбінацыі. Таму я лічу, што перыядычна граць каверы — карысна. Мы падлічылі, што за год у гурта было каля сотні выступленняў. Ніводная з каманд, якая грае ў клубах, не можа пахваліцца такой колькасцю канцэртаў. Гэты вопыт дапамагае пісаць песні па-іншаму, мы бачым, на што рэагуе публіка, як партыі зрабіць лепш тэхнічна выканальнымі. Мы і як гурт вельмі моцна пасябралі адзін з адным. Бо сустракаемся літаральна кожны дзень!

Віталь: — Кавер сапраўды дае досыць шырокае поле для творчасці. Мы не проста паўтараем песні нота ў ноту, гэта цэлы працэс, каб кожную кампазіцыю прадставіць у нашым стылі. Магчыма, варта быць больш пільнымі, каб не зайграцца.

— **Падчас выступленняў у рэстаранах і пабах вас пазнаюць як Оpen Space ці просяць сыграць уласныя песні?**

Віталь: — Бывае, што здзіўляюцца, маўляў, што вы тут робіце, вы ж Оpen Space! Гэта прыемна. І час ад часу звяртаюцца з просьбай, каб мы выконвалі і свае песні. Здараецца таксама, што да нашай уласнай творчасці гледачы прыходзяць ужо пасля знаёмства як з кавер-бэндам, пачынаюць нас гугліць і знаходзяць спасылкі на нашы альбомы і песні.

«Граючы каверы, глядзіш на розныя аранжыроўкі, вывучаеш новыя рашэнні ў вакальнай падачы, аналізуеш, чаму песня стала хітом. Для музыканта гэта вельмі важна».

— **Вы сказалі, што варта быць пільнымі, каб не «зайграцца»...**

Віталь: — Сёння я дадаткова, акрамя вакалу, займаюся гукаінжынерыяй, мне стала цікава рабіць звяздзёны, майстарынг. У нас у «доўгай скрыні» ляжалі песні, якія запісалі, але так і не выдалі, і магу дакладна сказаць, што гэтыя кампазіцыі хутка ператворацца ў сінгл. Таксама мне цікава ў якасці эксперыменту выпусціць тое, што зрабіў сам. Генератар ідэй ува мне не памёр, аднак варта чакаць сюрпрызаў.

«Мы не проста паўтараем песні нота ў ноту, гэта цэлы працэс, каб кожную кампазіцыю прадставіць у нашым стылі».

— **А якім будзе гурт у будучыні, калі «перыяд кавераў» скончыцца?**

Віталь: — Хто ведае. Першапачаткова мы рабілі песні на англійскай мове, гэта ў нас прыгожа атрымлівалася. Але праект не мог быць камерцыйна паспяховым: канкурэнцыя на музычным англамоўным рынку надта вялікая. Потым вырашылі спяваць па-руску ці па-беларуску. Зрабілі вельмі прыгожую песню «Гэта няпроста» на беларускай мове, а ў асноўным перайшлі на рускую. Тады пайшла хваля абурэння, казалі, што наша музыка па фармаце еўрапейская, ды і песні гучаць прыгожа па-англійску. Мы забыталіся. Што будзе далей? Калі раптам мой аўтарскі праект, які зараз існуе як эксперыментальны, атрымаецца, я з задавальненнем і ўвесу гурт да яго далучу. Гэта будзе ўжо новы этап.

— **Калі казаць пра кавер-сцэну, то гэта таксама свая атмасфера, свой кантэкст. Як сябе пачуваеце ў параўнанні з іншымі гуртамі?**

Арцём: — У гэтай сферы мы выйшлі на добры ўзровень, а летас нават выйгралі конкурс Cover King. Мы паспяховыя, бо граем чужыя песні як свае, укладаемся ў гэта, граем як гурт, а не як музыканты, якія з сумным выглядам проста адпрацоўваюць ганарар. Мы перыядычна граем свой матэрыял, і я заўважаю, што падача нашых песень стала зусім іншай, таму што вельмі многа канцэртуем. І энергетыка стала зусім

іншай. Дарэчы, вакал Віталіка таксама моцна змяніўся, калі параўнаць з гучаннем гурта некалькі гадоў таму. Мы нават жартам называем той вакал «ранні Мацёўскі».

Віталь: — Так, нам часта гледачы кажуць, што бачна тое задавальненне, якое мы атрымліваем, граючы на сцэне разам як гурт. У нас сапраўды ёсць публіка, якая прыходзіць на выступленні, каб паслухаць менавіта нас. Слухачам цікава назіраць, якім быў гурт раней і якім стаў зараз. Мы больш разняволеныя, упэўненыя, бо шмат працуем. У гурта ўсё добра, рыхтуем новыя трэкі, камандзе можна толькі пазаздросціць.

— **Музычны кантэкст краіны, умовы для існавання музыканта ў той час, калі вы пачыналі, і сёння, што змянілася?**

Віталь: — Мне падаецца, што раней было больш гуртоў і рэпетыцыйных кропак было больш, і яны былі запатрабаваныя. Зараз людзі сталі больш скептычна ставіцца да творчасці, сумняваюцца, ці варта нават пачынаць граць у гурце. Айчынная эстрада і андэграўнд існуюць нібыта ў розных вымярэннях. У часы ранняга Оpen Space музыку слухалі альбомамі, а зараз слухаюць трэкамі. Сёння я больш аб'ектыўна ўспрымаю музычную рэчаіснасць, чым 10 гадоў таму. Няма тых «ружовых акулераў», думак, што можна аднойчы выпусціць альбом і прагнуцца знакамітым. Разуваю, што варта рабіць якасны і актуальны музычны прадукт, які мае шанц быць пачутым не толькі публікай, але і людзьмі, якія захоўваюць займацца яго прасоўваннем, рэкламай на сур'ёзным узроўні.

Арцём: — Месца ў музычным шоу-бізнесе раней было больш з-за таго, што ўзровень інфармацыйных тэхналогій быў ніжэйшым, кампазі-

цый было менш. Зараз толькі лянвы не піша музыку. Развучаць мелодыі і граць для сябе дома стала прасцей, у інтэрнэце шмат навукальных відэаролікаў, але сабрацца разам з сябрамі і пачаць рэпетаваць сёння складаней, раней было больш ахвотных. Рынак песень перапоўнены. Каб цябе заўважылі, трэба быць не проста яркім, а вельмі яркім. Многае залежыць таксама і ад рэкламы. Нам жа важна адбыцца і як музыкантам: я граю ў групе, маю майстэрства запатрабавана, і я задаволены.

Марына ВЕСЯЛУХА.
vesialuha@zviazda.by

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдадзена

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 17.08.2016 г.